

gjøre opmærksom paa, at denne Mands Opfattelse i det største juridiske Stridsspørgsmaal, som har været fremme i Norge, i den senere Tid er bleven uderkjendt af Rigets højeste Domstol, Rigsretten, som det ærede Medlem selvfølgelig høier sig for. Dernæst spurgte det ærede Medlem, hvorfor jeg ikke havde begrundet, at „fængsles“ betød „fængsles“. Der er virkelig visse Ting, man ikke indlader sig paa at begrunde. Naar Ordet „fængsles“ efter det ærede Medlems egen Mening haade kan bruges om Straffængsel og Varetægtsfængsel, saa er der ikke for mig Spor af Grund til begrunde dette, som han selv indrømmer er Tilfældet. Det ærede Medlem gif i sit Svar ud fra, at Grundlovens Sivere have haft den samme Opfattelse som han af Ordet „Fængsel“. Han siger: det have de „selvfølgelig“ haft; men hvoraf veed det ærede Medlem det? Dette Ord „selvfølgelig“ er et af de Ord, som man ynder mest fra Regjeringspartiets Side. Jeg har navnlig lagt Mærke til, at hver Gang den ærede Conseilspræsident kommer med en aldeles fortvivlet Paastand, hvor der ikke er Spor af Sammenhæng mellem Præmisser og Konklusion, saa siger han „selvfølgelig“. Men en Ting bliver ikke selvfølgelig, fordi man siger „selvfølgelig“, og hvoraf veed det ærede Medlem veed, at Grundlovgiverne „selvfølgelig“ havde hans Opfattelse, veed jeg som sagt ikke. De havde den ikke paa andre Omraader, det er sikkert, og de havde den heller ikke paa dette, det kan det ærede Medlem være temmelig overbevist om. Ellers forekommer det mig, at med Hensyn til Grunde fulgte det ærede Medlem tappert i Conseilspræsidentens Spor. De Herrer veed, at hver Gang man spørger Conseilspræsidenten om hans Grunde til den hele Stilling, han indtager, og hvorfor det er nødvendigt, at hans Regjering stadig skal sidde ved Røret i Danmark, hvorledes det saa i Øvrigt gaar, saa svarer Conseilspræsidenten stadig: Det vil jeg ikke svare paa nu, det har jeg svaret paa saa ofte. Men det gaar ham og det ærede Medlem, som det gif en vis Sagfører. Sagførerne tage ofte Anstand eller Udsættelse med deres Sager og give en Grund derfor, men meget ofte tage de Anstand „paa forrige Grund“. Der var en bekjendt Sagfører, som atter og atter tog Udsættelse stadig „paa forrige Grund“, men da man skulde se efter, var der ingen „forrige Grund“.

M. J. Larsen: Jeg vil blot gjøre endnu en Bemærkning til det ærede Medlem for Frederiksvært (H. C. Holch). Det ærede Medlems Hovedargument for den Fortolk-

ning, han vilde gjøre gjældende, var altsaa det, at den Sætning: „med mindre han er greben paa fersk Gjerning“ nødvendiggjør, at Ordet „fængsles“ forstås om Varetægtsfængsel alene. Han indrømmer og gaar ud fra det Samme som vi Andre, at Ordet „fængsles“ omfatter naturligt og legalt begge Arter Fængsel; men, siger han saa, Tilføielsen „med mindre“ nødvendiggjør en Undtagelse, den nødvendiggjør, at man saa alligevel indstrænker Ordet til Varetægtsfængsel alene. Jeg vil henstille til det ærede Medlemmers Overveelse, om det er muligt at finde nogenomhelst Logik i denne Slutning, det maatte i saa Fald være en provisorisk Logik. Undtagelsen: „med mindre han gribes paa fersk Gjerning“ kan selvfølgelig ikke gjælde længere, end dens egen Ordlyd rækker. Den gjør en Undtagelse fra Fængslingen, nemlig den, at naar man gribes paa fersk Gjerning, kan man ikke paaberaabe sig den almindelige Fritagelse, men hvorledes det skulde kunne medføre en fuldstændig Forandring i Opfattelsen af Ordet „fængsles“, er det mig umuligt at fatte. Nei, skal det ærede Medlem kunne hævde sin Fortolkning, kan det kun ske paa den Maade, at han gaar ud fra, at Ordet „fængsles“ er i sig selv et tvetydigt Ord. Kunde han gjøre dette gjældende, var det en anden Sag, men det er umuligt, det vilde stride haade mod den naturlige og den legale Sprogbrug. Naar det ærede Medlem tilføiede, at „Forsøgningen“ kun betød en Sags Behandling indtil Doms Afgjælgelse, og fremdeles vilde hævde, at det var den almindelige Sprogbrug, skal jeg blot gjøre opmærksom paa et lille ganske interessant Fænomen. Det af Ministeriets Organer, som er gaaet stærkest i Alben for den Fortolkning, som skal tjene til Dækning for Ministeriets Udsærd ved denne Leilighed, er ogsaa kommet med det Samme. Men forleden, da Bladet var borte fra sin særlige Pligt til at fortolke mod almindelig sund Sans, skrev det ved Omtalen af dette Things Formands Hensættelse i Fængsel om „den strenge Rets Forsøgelse.“ Der var altsaa Hensættelse i Fængsel dog blevet til Retsforsøgning. Det er den naturlige Sprogbrug, og den fornægter man kun, naar man skal begrunde en uholdbar Fortolkning. Med Hensyn til Respekten for Domstolene, som vi her saa ofte høre nævne, da gjentager jeg, at vi forstaa meget vel, at den assagte Dom skal praktisk respekteres, og der kan jo i fornødent Fald ogsaa gjøres Uvang gjældende, men Respekten skal ikke gaa ud derover, det kan ikke nytte at ville have Folk til den Slags mystiske Overtro, at de skulle anse en Dom for en ufeilbarlig Tilkjendegivelse. En Dom er et Mennekte-